

прихвана нежно съ една ръка ръката на Димитъръ, притисна я до сърцето си, а съ другата сочеше славеитѣ. Той я гледаше и разбираше. Мене ми се струваше, че тѣ се понесоха далече нѣкъде върху вълнитѣ на чаровнитѣ пѣсни, що се разливаха надъ главитѣ имъ.

— Хей, Димитре, де си? — провикна се отвждъ чичо Стоименъ.

— Ето ме, Стоимене, ида!

— Не, не, азъ ида при тебе.

Въ мигъ той долетѣ при насъ. Тета си дърпаше ръката отъ ръката на Даскалъ Димитъръ. Лицето ѝ бѣше пламнало като божуръ отъ вълнение и стѣснение.

— Къде бѣгашъ ти, треперице? — рече ѝ чичо усмихнато и мило. — Чакай — отъ нѣколко дни не съмъ те виждалъ.

Тя си издърпа ръката и застана съ очи сведени уземи като гузно дете.

— Чакай да те видя, — продължи чичо. — Какъ? Много ли го харесвашъ? Е, добре, добре! Нека бжде тѣй. Скоро ще тропкаме: не сме далече до сватба.

Всички насѣдахме на гжстата трева подъ орѣха. Чичо и Даскалъ Димитъръ поведоха разговоръ на непонятенъ езикъ за нѣкаква работа. Споменуваха странни имена на хора и села, които азъ за първи пѣть чувахъ. Отъ всичко разбрахъ само, че тѣ двамата съ още нѣколцина други отъ Брѣстово щѣли да ходятъ нѣкъде по срѣдъ нощъ, кога месеца се скрие. Други пѣть, кога говорѣха чичо и Даскалъ Димитъръ, азъ всичко разбирахъ, а сега почти нищо. Спомнямъ си, че тѣ употребяваха тогава нѣкакъвъ жаргонъ, отъ който непосветенитѣ малко разбираха. Изтекли бѣха следъ това много години. Азъ бѣхъ станалъ учителъ въ единъ голѣмъ македонски градъ, когато народа се готвѣше да възстане срещу турцитѣ. И тамъ бунтовниците употребяваха свой жаргонъ, употребявахъ го и азъ. Дори ония турци, които знаеха добре български, не можеха да го разбиратъ. Жаргона услужваше, както трѣба и работата вървѣше добре.